

Her maa jeg tillade mig at minde om de Grundprincipper, vi gik ud fra, da vi i sin Tid i Forbindelse med Ølrestraktionernes Ophævelse indførte den Beskatning af det saakaldte Luksusøl, som nu skal revideres og forøges. Da var Synspunktet det, at man ganske vist kunde gaa med til denne Beskatning af Luksusøl, men man gik med enstemmig Tilslutning fra alle Sider til at frigøre dette Luksusøl, fordi man opdagede, at de billigere Hedvine var i Færd med at trænge ind i det brede Forbrug efter en Maalestok, som maatte vække Bekymring baade i social og hygiejnisk og ikke mindst i ædruelighedsmæssig Henseende. Alt dette har man nu glemt, denne nøje Afvejning, de Principper og de Synspunkter, der den Gang laa til Grund, alt er glemt. Nu hedder det sig i „Social-Demokraten“ i Dag til Beroligelse for opskræmte Partifæller, at det, der sker ved den nye Forøgelse af Ølbeskatningen, er, at „Østersportereren“ ordentlig klapses af; Østersportereren, som jo er et vederstyggeligt Begreb i socialdemokratiske Øren, fremstilles nu som den, der faar Lussingen. Jeg tror, at hvis man brugte det rigtige, gode, gamle danske Udtryk en Bajer, en Lagerøl, saa vilde Talen forstaaes i Arbejderkredse, men jeg er ganske klar over, at den Tale *skal* ikke forstaaes.

I øvrigt konstaterer jeg, i Forbindelse med det ærede Medlem Hr. Rodes Interesse, at et Forhold, som tidligere har vakt det samme ærede Medlems noget stærke Temperamentsfuldhed, nemlig at en vigtig økonomisk Sag ikke følges af de paa-gældende Ministre — det var ganske vist den Gang, da Regeringen hed Neergaard og ikke Stauning —, er til Stede i fuldt og paafaldende Maal her i Eftermiddag.

Jeg tror, at dette Lovforslag i dets Enkeltheder og i Hovedsagen vil berede Skuffelse paa Skuffelse. At en Ordning præget af den Fantasiløshed, som har givet sig Udtryk i en yderligere Belastning af Luksusartikler op over Bæreevnen, skal frelse den danske Valuta eller skaffe Penge i Kassen eller ikke gøre nogen af Delene, det vil vise sig at være Vejen til Skuffelse. Efter min Mening kan dette Forslag med Fastsættelsen af en saa fuldkommen kunstig og konstruktiv Dollarkurs kun være forsvareligt, hvis man tror, at de Forhold, der ligger bag Kurserne, vil ordne sig af sig selv; men hvis de vil ordne sig af sig selv, kan jeg ikke se, at man i øvrigt har Brug for hele dette Lovforslag. Men jeg tror heller ikke, at man er saa ubetinget sikker herpaa, og jeg kan her støtte mig paa de Udtalelser, der blev fremsat af vor Ordfører,

det ærede Medlem Hr. Lange. Jeg synes, den ledende Artikel i Dag i Dagbladet „Politiken“ er særdeles interessant i denne Forbindelse, thi den korte Mening med den ledende Betragtning er simpelt hen den ikke ubekendte, det Motto, der kunde staa over saa mange andre Handlinger, der foretages af den højtærede Regering i denne Tid, at gaar det, saa gaar det, og gaar det ikke, saa gaar det ikke, og saa maa man gribe til noget nyt. Det var ogsaa i høj Grad det samme Synspunkt, som det ærede Medlem Hr. Trier, Ordføreren for Socialdemokratiet, var inde paa: Gaar det ikke, saa er man nødt til at skride til andre Foranstaltninger. Hvilke disse andre Foranstaltninger er, faar vi stadig ikke at høre, men vi ved jo efterhaanden, at deres Karakter er en saadan, at man ikke frivilligt nærmer sig dem.

Jeg kan da ikke se andet end, at det, man gør her, er at fastslaa, at man overfor det øjeblikkelige Problem ikke kan overvinde sig selv, man kan ikke overvinde sine bundforkalkede Synsmaader overfor det økonomiske Problem, men i Stedet for laver man maalbevidst en Ordning, som eventuelt i sit Sammenbrud er stærk nok til at overvinde ens Mangel paa Karakter, til i sit Sammenbrud at rive med det, som man da vil anse for fornødent, men som man ikke nu tør nærme sig, som man slet ikke tør stille op frivilligt.

De Krav, vi fra konservativ Side har stillet op, og som efter vor Mening ligger bag de hidtil førte Samtaler mellem Regeringen og Nationalbanken, tilsigter at skabe de reelle Forudsætninger for, at Ordningen kan holde, ikke at skabe et System, som, hvis det ikke holder, medfører et saa stort Skred, at man selv ogsaa flyttes mere eller mindre frivilligt, og ens Doktriner maaske ogsaa rokkes. Vi mener, at det er mere ærligt at gaa lige til Sagen, det har vi forsøgt, og det har man afslaaet fra anden Side.

Hvorledes er den Situation, vi staar i i Øjeblikket ved Behandlingen af det overordentlig store, ja, afgørende økonomiske Problem, der sammenfattes i vort Valutaproblem? Det er, som det meget rigtigt er fremhævet af det konservative Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Lange, den gennem flere Maaneder gunstige Handelsbalance, som nu har skabt en gunstig Forudsætning, en Mulighed for en Løsning af Valutaproblemet. Men det er ogsaa rigtigt, at denne Bedring i Handelsbalancen, denne paafaldende Bedring, som ganske uventet har sat nogle Plus'er foran vore sædvanlig saa bedrøvelige maanedlige Opførelser, er slet ikke vundet ved en maal-